

Sygn. akt IV KK 357/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **P. W. i T. S.**

skazanych za czyn z art. 280§2 k.k. i art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 24 października 2022 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych P. W. i T. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 362/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 66/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych P. W. i T. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2021 roku sygn. akt III K 66/20 skazał P. W. na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz orzekł solidarny obowiązek naprawienia szkody w kwocie 800 zł i nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1100 zł.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego P. W.

Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego, wyrokiem z dnia 20 stycznia 2022 roku sygn. akt II AKa 362/21 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego P.W.

Obrońca skazanego P. W. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 433 § 1 k.p.k. poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach apelacji, polegające na całkowitym pominięciu oceny prawidłowości procedowania Sądu I instancji, w zakresie poczynienia ustaleń, z jakim zamiarem działał oskarżony w związku ze spowodowaniem u pokrzywdzonego uszczerbku określonego w art. 158 § 1 k.k., w sytuacji, gdy podniesiony przez obrońcę zarzut apelacyjny błędu w ustaleniach faktycznych jak również i granice zaskarżenia, obligowały Sąd odwoławczy do zweryfikowania stanowiska Sądu I instancji również w w.w zakresie.

b) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nie rozpoznanie sprawy w granicach apelacji, polegające na powierzchownej ocenie prawidłowości procedowania Sądu pierwszej instancji, w kwestii uznania za wiarygodne zeznań złożonych przez pokrzywdzonego P. P. (P.), przy jednoczesnym pominięciu istotnych okoliczności mających znaczenie dla oceny waloru dowodowego tych zeznań, takich jak:

- brak innego obiektywnego i bezpośredniego dowodu pozwalającego na odtworzenie przebiegu zdarzenia (bójki) objętego postępowaniem, prócz zeznań złożonych przez pokrzywdzonego,

- brak jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, że pokrzywdzony posiadał przy sobie w miejscu i dacie popełnienia czynu telefon komórkowy,

- brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt, że oskarżony P.W. groził pokrzywdzonemu nożem, tudzież w ogóle taki nóż posiadał wówczas przy sobie;

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach II Wydziału Karnego z dnia 20 stycznia 2022 r. w zaskarżonym zakresie oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku III Wydziału Karnego z dnia 1 kwietnia 2021 r. i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach II Wydziałowi Karnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Raciborzu w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego P. W. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, że kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.). Podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia zostały wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. i należą do nich uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie prawa, jeśli mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Skoro zatem w kasacji nie zostały podniesione żadne bezwzględne przyczyny odwoławcze, to autor kasacji winien w jej treści wykazać istnienie innego rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść orzeczenia. Zasadne jest również podkreślenie, że kontrolą kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne i to te zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k., które zostały rzeczywiście popełnione przez sąd odwoławczy. Wskazana specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala zatem na prowadzenie w nim dublującej, „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2015 roku, IV KK 8/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2022 roku, I KK 85/22).

W kontekście wskazanych uwarunkowań prawnych kasacji uznać należy, iż stawiane przez skarżącego zarzuty obraży art. 433§1 k.p.k., art. 458 k.p.k. i art. 7 k.p.k., stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Ponadto z treści tych zarzutów, które niejako stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, wywnioskować można, iż skarżący oczekuje dokonania ponownej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, kwestionując ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, co w świetle obowiązujących przepisów prawa jest niedopuszczalne. Sąd Najwyższy bowiem nie dokonuje ponownej kontroli orzeczeń pod kątem oceny dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń faktycznych, których kwestionowanie na tym etapie postępowania jest niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. akt III KK 469/21).

Zaznaczyć również należy, że z treści petitum omawianej kasacji nie wynika, że doszło do rażącej obrazu wymienionych przez skarżącego przepisów postępowania, co stanowi jeden z wymogów formalnych kasacji określonych w art. 523§1 k.p.k.

Rozważając zatem zarzuty obrazu art. 433§1 k.p.k. podniesione w pkt. a i b przedmiotowej kasacji stwierdzić należy, że zgodnie z treścią tego przepisu sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym wskazane zostały zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając art. 447 § 1-3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, 439, 440 i 455 k.p.k. Granice rozpoznania środka odwoławczego wyznaczone są zatem jego kierunkiem, zakresem zaskarżenia i podniesionymi zarzutami. Koresponduje z tym treść przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. W pierwszym z tych przepisów zapisano, że sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przepis art. 457 § 3 k.p.k. stanowi natomiast, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski sąd uznał za zasadne albo niezasadne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II KK 508/18).

Analiza przedmiotowej sprawy w kontekście obrazu tych przepisów, prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy w sposób rzetelny i merytoryczny rozważył wszystkie zarzuty apelacyjne, co jednoznacznie wynika z treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (str. 4-11). Zasadnie stwierdzono w tej części pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, że wniesiona apelacja obrońcy skazanego P.W. nie wykazała dopuszczenia się przez Sąd pierwszej instancji takich uchybień, które skutkowałyby uznaniem dokonanej przez ten Sąd oceny materiału dowodowego za dowolną w zakresie winy skazanego. Sąd odwoławczy dzieląc ocenę dowodów i akceptując ustalenia faktyczne będące udziałem Sądu I instancji, odwołał się do wszystkich okoliczności ustalonych w toku postępowania dowodowego, zarówno tych przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść skazanego P. W.. W sposób szczegółowy i wnikliwy Sąd ten zweryfikował kwestię zamiaru skazanego P. W., poprzez wykazanie w oparciu o uznane za w pełni wiarygodne zeznania

pokrzywdzonego P. P., zeznania świadka S. W. oraz w oparciu o pozostałe dowody w postaci badania lekarskiego z dnia 22 lipca 2021r., opinii biegłego Z. P., protokołu oględzin zapisu monitoringu z dyskoteki, które jak zasadnie wskazał Sąd odwoławczy na stronie 5 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku łącznie składają się na obraz inkryminowanego zdarzenia. Kwestia przyznania waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego została w sposób szczegółowy omówiona i nastąpiło to w powiązaniu z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny. Sąd Apelacyjny zasadnie również odwołał się do faktu, że pokrzywdzony P. P. w toku postępowania był przesłuchiwany trzykrotnie, opisując za każdym razem przebieg zdarzenia w sposób tożsamy i zgodny w zakresie jego zasadniczych elementów, w tym także w zakresie roli jaką pełnił w tym zdarzeniu skazany P. W. (str. 5 i nast. uzasadnienia). Także kwestie posiadania przez pokrzywdzonego telefonu komórkowego jak również grożenia mu nożem przez skazanego P. W. zostały przez Sąd odwoławczy pozytywnie zweryfikowane w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy (str. 7 uzasadnienia). Zatem uznać należy, że Sąd odwoławczy właściwie i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k., bowiem nie pominął żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, ale także rzetelnie i merytorycznie ustosunkował się do każdego z nich wykazując jednocześnie, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za bezzasadne.

Dodatkowo zauważyć należy, że zarzut obrazy przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów w tym art. 7 kpk może być podnoszony w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy Sąd odwoławczy dokonywał własnej oceny zgromadzonych dowodów oraz czynił samodzielne ustalenia faktyczne w oparciu o tego rodzaju ocenę, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Z tych względów, uznając, że wszystkie stawiane przez skarżącego zarzuty są całkowicie bezzasadne, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[as]